

Bünyamin Hz.

DİT

Alusi, Ruhul-Meani, XII, 10-13

DIA Ktp 297-211 ALU-R

Bünyamin

1192

İbn Hazm, el-Fasl, C.1, s. 254, 270, 287,
290, 302, 314.

index yanlıştır. 10 sahife ileriden
başlamalı.

Bünyamin Hz.

DİT

Alusi, Ruhul-Meani, XIII, 23

DIA Ktp 297-211 ALU-R

whose hearts and hearing have been sealed by God (Q 45:23; 63:3) or covered with a veil (Q 6:25; 17:46; 18:57; 41:5). Their hearts have been made hard or have rusted (Q 39:22; 83:14, and cf. 47:24). The unbelievers are compared with people who are deaf, dumb and blind (Q 2:18, 171; 6:39; 8:22) and God put fetters on their necks (Q 36:8). Whether this should be seen as the cause or as the result of unbelief is a disputed question among commentators, their answers depending upon their theological orientations. See also FREEDOM AND PRE-DESTINATION.

Camilla Adang

Bibliography

- Primary: Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, ed. 'Abd al-'Azīz b. 'Abdallah b. Bāz, 8 vols. (and *fihrist*), Beirut 1411/1991; Ibn al-'Arabī, Muḥyī al-Dīn (attributed), *Tafsīr al-Qur'ān al-karīm*, 2 vols., Beirut 1387/1968; Ibn Ḥazm, *al-Muḥallā bi-l-āthār*, ed. 'A.S. al-Bandārī, 12 vols., Beirut 1408/1988; Ibn al-Jawzī, *Zād*; Ibn Kathīr, *Tafsīr Jalālayn*, Beirut 1407/1987; Muslim, *Ṣaḥīḥ*, ed. M.J. al-Aḥḥār, 9 vols., Beirut 1415/1995; Qurtubī, *Jāmi'*, ed. M.J. al-'Ashā, 10 vols., Beirut 1414/1993; Quṭb, *Ẓilāl*, 8 vols., Cairo n.d.; Rashīd Riḍā, *Manār*; Rāzī, *Tafsīr*; Ṭabart, *Tafsīr*, ed. Shakir; Ṭabarst, *Majma'*; Ṭabātabā'ī, *Mizān*; Tūsī, *Tibyān*, ed. A.H.Q. al-'Āmilī, 10 vols., Beirut n.d.
- Secondary: (*General background*): C. Adams, *Kufr*, in J. Esposito (ed.), *The Oxford encyclopedia of the modern Islamic world*, 4 vols., New York 1995; P. Antes, Relations with unbelievers in Islamic theology, in A. Schimmel and A. Falatūri (eds.), *We believe in one God. The experience of God in Christianity and Islam*, London 1979, 101-11; W. Björkman, *Shirk*, in *ER*, iv, 378-80 (still worthwhile); id., *Kāfir*, in *ER*, iv, 407-9; Cl. Cahen, *Dhimma*, in *ER*, ii, 227-31; id., *Djizya*, in *ER*, ii, 559-62; L. Gardet, *Imān*, in *ER*, iii, 1170-4; id., *Islām*, in *ER*, iv, 171-4; D. Gimaret, *Shirk*, in *ER*, ix, 484-6; J.J.G. Jansen, *Mu'min*, in *ER*, vii, 554-5; Lane; *Lisān al-'Arab*; M. Mir, *Dictionary of Qur'anic terms and concepts*, New York 1987; id., *Imān*, in J. Esposito (ed.), *The Oxford encyclopedia of the modern Islamic world*, 4 vols., New York 1995; M. Perimann, *Ghiyār*, in *ER*, ii, 1075-6; F. Sherif, *A guide to the contents of the Qur'ān*, London 1985,

81-95; G. Vajda, *Ahl al-kitāb*, in *ER*, i, 264-6; A.J. Wensinck, *Nadjiis*, in *ER*, vii, 870. (*Belief and unbelief*): M.M. Bravmann, *The spiritual background of early Islam. Studies in ancient Arab concepts*, Leiden 1972, 26-31; J. van Ess, *TC*, with full bibliography; L. Gardet, *Dieu et la destinée de l'homme*, Paris 1967, 353-99; Gardet and Anawati, *Introduction*, Paris 1970², 330-45; Izutsu, *Concepts*; id., *The concept of belief in Islamic theology. A semantic analysis of imān and islām*, Tokyo 1965, repr. New York 1980; H. Ringgren, The conception of faith in the Koran, in *Oriens* 4 (1951), 1-20 (a critique of M. Bravmann's views); J.L. Smith, *An historical and semantic study of the term "islām" as seen in a sequence of Qur'ān commentaries*, Missoula 1975; W.C. Smith, Faith in the Qur'ān and its relation to belief, in id., *On understanding Islam. Selected studies*, New York 1981, 110-134; M. Waldman, The development of the concept of *kufr*, in *JAOS* 88 (1968), 442-455 (a critique of Izutsu's method). (*People of the Book*): W.A. Bijlefeld, Some recent contributions to Qur'anic studies. Selected publications in English, French, and German, 1964-1973, in *MW* 64 (1974), 79-102, esp. 89-95; J. Bouman, *Der Koran und die Juden*, Darmstadt 1990; H. Busse, *Die theologischen Beziehungen des Islams zu Judentum und Christentum. Grundlagen des Dialogs im Koran und die gegenwärtige Situation*, Darmstadt 1988; A. Fattal, *Le statut légal des non-musulmans en pays d'Islam*, Beirut 1958; McAuliffe, *Qur'anic*; Kh. Samir, *Le commentaire de Tabarī sur Coran 2/62 et la question du salut des non-musulmans*, in *AIUON* 40 (1980), 555-617.

Believers and Unbelievers see BELIEF AND UNBELIEF

Bekka see MECÇA

Benjamin

The brother of Joseph (Yūsuf, see JOSEPH). Identified in the Bible as the son of Jacob (q.v.) and Rachel, Benjamin (Binyāmīn) is not mentioned by name in Q 12, the sūra which tells the story of Joseph. Of the eighteen dramatis personae of this sūra, only Joseph is named directly. Nevertheless the identity of Benjamin is clear and his presence in the story exemplifies the effec-

tiveness of the referential character of Qur'anic rhetoric.

Benjamin is referred to on the following occasions: When the brothers complain "Joseph and his brother [i.e. Benjamin] are dearer to our father than are we" (Q 12:8); when they plot to rid themselves of him; when Joseph, while giving his brothers corn after having been established in Egypt, orders them, "Bring me another brother of yours by your father" (Q 12:59); when they say to Jacob on their return to Canaan, "Father, we are not to be given any more corn! So send our brother with us" (Q 12:63); when Jacob responds to them, "Shall I entrust him to you other than as I entrusted to you his brother long ago?" (Q 12:64); and in Jacob's reluctant words of consent, "I will not send him with you unless you make a pledge before God that you will bring him back to me" (Q 12:66).

Additionally, back in Egypt there are Qur'anic references, when Joseph takes Benjamin aside and says to him, "Truly, I am your brother" (Q 12:69); when Joseph has his cup (see CUPS AND VESSELS) put in the saddle bag of his brother (Q 12:70) from which it is taken (Q 12:76); when the brothers make an excuse for him, saying, "If he has stolen something, he has a brother who also stole" (Q 12:77); when the brothers plead to Joseph to take one of them in Benjamin's place, since he "has an aged father" (Q 12:78); prompting Joseph's response, "God forbid that we should take other than the one on whom we found our property" (Q 12:79). Further, when they return to Canaan to tell their father, "Father, your son has stolen" (Q 12:81); and Jacob exclaims, "Perhaps God will bring them all back to me" (Q 12:83); and orders them, "Go, search for Joseph and his brother" (Q 12:87). Finally, after their return to Egypt and to Joseph's presence, he asks them,

"Do you know what you did to Joseph and his brother?" (Q 12:89); and after their hesitant reply he declares, "I am Joseph, and this is my brother" (Q 12:90).

Every reference to Benjamin has a role in the development of the narrative (see NARRATIVES): not, paradoxically, because of anything he says or does, but simply through his relationship to Joseph. It is jealousy of Benjamin as well as of Joseph that precipitates the events of the story (Q 12:8). It is through Benjamin that Joseph first exercises power over his brethren (Q 12:59). It is through Benjamin that Jacob puts his other sons to the test, to discover whether they will be faithful to their pledge. The discovery of the cup in Benjamin's saddle bag in Q 12:76 plays a pivotal role. The brothers' response to his arrest shows that they are faithful to their pledge (Q 12:78, 80). Benjamin is the agent of their change of heart. Jacob's order to his sons to search for Joseph and his brother (Q 12:87) leads to the narrative's denouement when Joseph reveals his identity to them (Q 12:90). The tensions that generated the story at a literary level are thereby resolved and the moral lessons of the sūra thereby confirmed.

The close fraternal relationship between Benjamin and Joseph is a leitmotiv in the Qur'anic story (see BROTHER AND BROTHERHOOD). The brothers are envious of Joseph and his *brother*; Jacob asks the brothers whether he can trust Benjamin with them any more than he trusted them with Benjamin's *brother* Joseph (Q 12:64); when revealing himself to Benjamin, Joseph says to him, "I am your *brother*" (Q 12:69); Joseph's cup is placed and found "in his *brother's* saddle bag" (Q 12:70, 76); the brothers' excuse for Benjamin's supposed theft is that he also had a *brother* who stole; Jacob sends the sons back to Egypt to seek Joseph and his *brother*; upon their return, Joseph puts to them the question, "Do you know what

بها

هرقل ، وآثر الهرب والاختفاء وكتب الى سائر أتباعه
اليعاقبة ليتبعوه .

واستمر بنيامين محتفيا الى أن فتح المسلمون مصر
والاسكندرية واستقرت الأمور لعمر بن العاص ،
فكتب عمرو بن العاص أمانا الى بنيامين ، ووعده
بإعادته الى بطريكته وبالفعل عاد بنيامين الى
الاسكندرية فرحب به الأهالي وتولى مهام بطريكية
اليعاقبة بالاسكندرية ، والمعروف ان المسلمين أباحوا
الحرية الدينية لكافة المذاهب المسيحية ، مما جعل
الكنيسة اليهيقوية تنمو في ظل الحكم العربي
بالاسكندرية .

ومما يذكر عن صاحب هذه الترجمة أنه قام بدور
خطير أثناء الفتح العربي لمصر ، فقد كتب الى سائر
أتباعه من القسوس يعلمهم بأن دولة الروم زائلة
لامحالة ، وأمرهم بالترحيب بعمر بن العاص
والمسلمين .

ح . ز

بهاء الدين زهير

أبو الفضل زهير بن محمد بن علي بن يحيى الحسن
المهلبى العنكى الكاتب الشاعر : ٥٨١ - ٦٥٦ هـ
(١١٨٦ - ١٢٥٨ م) . ولد بمكة وانتقل مع اهله
الى قوص بالصعيد ، وجد في دراسة النحو والكلام
والحديث .

بدأ حياته العلمية كاتباً لوالى قوص مجد الدين بن
اسماعيل الكملى ، وواصل مدحيه ، ثم عزله ، فانتقل
الى القاهرة واستقر بها . واتصل في سن الاربعين
تقريباً بخدمة الصالح نجم الدين ايوب ، فقربه وجعله
من خواص كتابه . ولما خرجت عنه دمشق ، ووقع
أسيراً عند ابن عمه الملك الناصر داود صاحب
الكرك ، وخانه جنده استقر بهاء الدين بنابلس ، وأقام
بها ، ولم يخدم أحداً حتى عاد الصالح الى مصر ،
فلحق به فيها ، وعاد الى خدمته في ديوان الانشاء ،
لكنه غضب عليه بعد فترة ، إذا أدخل على السلطان
كتاباً الى الناصر داود - بعد تصالحهما - فكتب بين
سطوره ملاحظة طالبا تغييره ، فأرسله بهاء الدين

ويوضح من وصف هذه الصورة أن بنى المعلم
كانوا على علم بأسرار الألوان ، وأنهم ربما استخدموا
أيضا بعض قواعد المنظور في الترميز وخذاع النظر ،
وفي التعبير عن العمق والبروز ، أو مايسمى في
المصطلح الفنى أحيانا بالبعد الثالث .

ومن المحتمل أن بنى المعلم قد تعلموا التصوير على
يد أبيهم ، الذى يرجح أنه اشتهر بلقب «المعلم» الذى
كان يطلق على مهرة الفنانين والصناع .

ونظرا الى أن بنى المعلم كانوا في أوج مجدهم الفنى
عند بناء جامع القرافة في أواخر القرن ٤ هـ / ١٠ م
فاننا نستطيع أن نرجعهم الى أوائل العصر الفاطمى ،
أى الى النصف الثانى من القرن الرابع الهجرى
(١٠ م) .

ومن ثم يمكن اعتبارهم من أهم من وضعوا أسس
التصوير الفاطمى .

وقد خلف بنو المعلم مدرسة فنية كان على رأسها
تلميذان لهم ، يعدان من أعظم المصورين المصريين في
العصر الفاطمى ، هما الكتامى والنازوك . كما يلاحظ
أن القصير المصور الذائع الصيت في عهد وزارة
الباזורى (٤٤٢ - ٤٥٠ هـ / ١٠٥٠ - ١٠٥٨ م)
قد استخدم نفس ألوان الكتامى مما يرجح تعلمه
بدوره على يد الكتامى .

ح . ب

بنيامين « بطريق اليعاقبة »

من أسرة ثرية في البحيرة ، مال الى حياة الرهبنة ،
فترك أبويه ، ومضى الى دير نقيوس ، الذى كان
القديس ثاونا رئيسا له . وظل بنيامين في هذا الدير ،
حتى شغل كرسي بطريكية اليعاقبة بالاسكندرية
وكانت مصر في ذلك الوقت خاضعة للنفوذ
الفارسى .. وقد تمتع بنيامين بمكانة ممتازة بين معاصريه
سواء رجال الدين أو عامة الناس .

وبعد أن استطاع الامبراطور هرقل ٦١٠ - ٦٤١
أن يستعيد مصر من أيدي الفرس سنة ٦٢٥ م ،
أرسل قيرس «المقوقس» ليكون واليا وبتطيركا على
الاسكندرية ، فخشى بنيامين على نفسه من بطش

ابوالولید ابن حضر می، ابو عبدالله محمد بن ایمن، ابوزید عبدالرحمان بن مولود و ابو محمد ابن عبدون (م.ه) از وزیران المتوکل بودند (ابن سعید، ۳۶۵/۱، ۳۶۶، ۳۷۲، ۳۷۶).

مآخذ: آشباخ، یوزف، تاریخ الاندلس فی عهد المرابطین و المرعین، ترجمه محمد عبدالله عنان، قاهره، ۱۳۷۷ق؛ ابن ابار، محمد، الحلة السیراء، به کوشش حسین مونس، قاهره، ۱۹۸۵م؛ ابن اثیر، الکامل؛ ابن بسام شترینی، علی، الذخیره فی محاسن اهل الجزیره، به کوشش احسان عباس، بیروت، ۱۹۷۵م؛ ابن خطیب، محمد، اعمال الاعلام، به کوشش لوی پروانسال، بیروت، ۱۹۵۶م؛ ابن خلدون، العبر، به کوشش خلیل شحاده و سهیل زکار، بیروت، ۱۹۸۱/۱۲۰۱ق؛ ابن خلکان، وفیات؛ ابن سعید مغربی، المغرب فی حلی المغرب، به کوشش شوقی ضیف، قاهره، ۱۹۵۳-۱۹۵۵م؛ ابن عبدالمنعم حمیری، محمد، صفة جزیره الاندلس، به کوشش لوی پروانسال، قاهره، ۱۹۳۷م؛ ابن عذاری، احمد، البیان المغرب، به کوشش کوران و لوی پروانسال، بیروت، ۱۹۳۰م؛ اللحلل الموشیه فی ذکر الاخبار المرکبیه، به کوشش سهیل زکار و عبدالقادر زمامه، دارالبيضاء، ۱۹۷۹م؛ زامباور، نسبنامه خلفا و شهریاران، ترجمه محمدجواد مشکور، تهران، ۱۳۵۶ش؛ سلاوی، احمد، الاستقصاء، به کوشش جعفر ناصری و محمد ناصری، دارالبيضاء، ۱۹۵۲م؛ عبدالحمیم، رجب محمد، العلاقات بین الاندلس الاسلامیه و اسپانیا النصرانیة فی عصر بنی امیه و ملوک الطوائف، قاهره، دارالکتب الاسلامیه؛ عبدالله زیری، مذکرات، به کوشش لوی پروانسال، قاهره، ۱۹۵۵م؛ عنان، محمدعبدالله، دول الطوائف، قاهره، ۱۳۸۰ق/۱۹۶۰م؛ فتح بن خاقان، تلاند العقیان، بولا، ۱۲۸۹ق؛ مرقی، احمد، نفع الطیب، به کوشش یوسف محمد بقاعی، بیروت، ۱۹۸۶ق/۲۰۰۶م؛ نیز:

IA; Watt, W.M., A History of Islamic Spain, Edinburgh, 1965.
یوسف رحیم لو

بنیامین، یکی از فرزندان یعقوب (ع) و نیای یکی از اسباط دوازده گانه بنی اسرائیل، در قرآن کریم به نام او اشاره نشده، ولی در بسط داستان در روایات اسلامی، از او همواره با نام یاد شده است. بنیامین برادر تنی یوسف (ع) بود و از همین رو در قرآن کریم، به عنوان «برادر او» یاد شده است (یوسف/۱۲، ۷۶، ۷۷، ج۱). از اشارات قرآنی برمی آید که یعقوب (ع)، در بی فقدان یوسف (ع)، بیش از پسران دیگر به بنیامین دل بستگی یافت (برای نمونه، نک: همان/۱۲، ۷۸) و در سفرهای فرزندان خود به مصر، بنیامین را همراه آنان نمی ساخت (همان/۵۹/۱۲).

در بسط داستان یوسف (ع) در قرآن کریم، یوسف (ع) برادران را که او را نشناخته بودند، ملزم ساخت که در سفر بعد، بنیامین را با خود همراه سازند (همان/۱۲، ۵۹-۶۰). به هنگام ورود و بازگشت برادران به درگاه یوسف (ع)، او نسبت خود را به این برادر (بنیامین) آگاهانید (همان/۱۲، ۶۹) و برای نگاه داشتن او نزد خویش تدبیری اندیشید و او را در ظاهر به عنوان گروگان در مصر نگاه داشت و این انگیزه ای شد تا یعقوب (ع) و خاندانش به مصر مهاجرت کنند (همان/۱۲، ۷۰ بی).

بنیامین و سبط او در تاریخ یهود نقش مهمی ایفا کرده اند و از همین روست که در بخشهای متقدم عهد عتیق، چون سفرهای پیدایش، اعداد، تثنیه، یوشع و داوران از احوال او و سبطش سخن رفته، و در دو کتاب تواریخ ایام نیز بدو پرداخته شده است (برای آگاهی بیشتر، نک: ه. د. اسباط، بنی اسرائیل، یعقوب، یوسف).

بخش فقه، علوم قرآنی و حدیث

تسلیم طلیطله را (۴۷۵ق نوشته است).

پیشروی آفونسو در ولایات مسلمان نشین و تهدید مراکز بزرگ دیگر مانند مارد، بطلیوس و قرطبه، نه فقط المعتمد عبادی را از هم- پیمانی با این امیر مسیحی پشیمان کرد، بلکه سبب شد تا فرمانروایان مسلمان اندلس به مددخواهی از یوسف بن تاشفین، امیر مرابطی مغرب بر خیزند (سلاوی، ۲/۲۳). قضات بطلیوس و غرناطه و نیز قاضی قرطبه و وزیر المعتمد به عنوان سفرای اندلس نزد ابن تاشفین رفتند. امیر لمتونی با نیروهایش به اندلس درآمد و تا نزدیکی بطلیوس پیش رفت. در آنجا، المتوکل به استقبال و مهمانداری پیش آمد. نیروهای آفونسو هم در غرب اندلس پیشروی می کردند. درگیری دو طرف در شمال بطلیوس در محل زلّاقه (۱۲ رجب ۴۷۹ق/۲۳ اکتبر ۱۰۸۶م) به شکست سنگین آفونسو انجامید (همو، ۲/۳۹۹-۴۳؛ عبدالله زیری، ۱۰۴-۱۰۵؛ ابن عبدالمنعم، ۸۶-۹۰؛ اللحلل، ۵۶-۶۳؛ ابن ابار، ۱۰۹-۱۰۸/۲؛ آشباخ، ۷۸-۸۲؛ عنان، ۸۹/۲-۹۰).

این شکست با همه سنگینی مسیر تحولات اندلس را دگرگون نکرد. برتری نیروی نظامی و اراده فرماندهی اسپانیای مسیحی از یک طرف، تفرقه و دو دلیهای امرای مسلمان غرقه در خوش گذرانی - که برضد همدیگر حتی با امرای مسیحی هم پیمان می شدند - اندلس و مردم مسلمان آن را به آینده ای خطرناک تهدید می کرد. ابن تاشفین هم به خوبی دریافته بود که نگهداری اندلس در برابر آفونسو با این امرای راحت طلب و مردد ممکن نیست و برای مقابله با تهدید مسیحیان، لازم است پراکندگی سیاسی اندلس به یگانگی نیرومندی تبدیل شود. از این رو، دو سال بعد که آفونسو اشبیلیه را تهدید کرد و معتمد عبادی به ابن تاشفین متوسل شد، امیر لمتونی در صدد اجرای نقشه یکپارچه سازی اندلس مسلمان برآمد. نیروهای مرابطی ولایات اندلس را یکی پس از دیگری به تصرف درآوردند (وات، ۹۹-۹۸) و پس از چند بیکار، سرانجام بطلیوس را گرفتند؛ المتوکل و پسرانش کشته شدند و دولت بنی اقطس در صفر ۴۸۷/مارس ۱۰۹۴ سقوط کرد. المنصور پسر دیگر المتوکل به مسیحیان پیوست و به انتقام خون پدر همراه آنان در بلاد مسلمانان به تکاپو پرداخت. از پسر دیگر المتوکل با لقب نعیم الدوله یا نجم الدوله سعد یاد کرده اند که گویا اسیر و گرفتار بندی دراز مدت شد (عبدالله زیری، ۱۷۲-۱۷۴؛ ابن ابار، ۱۰۳/۲-۱۰۴؛ ابن خطیب، ۱۸۶؛ آشباخ، ۱۰۱). ابو محمد ابن عبدون قصیده آئینه ای در سوگ المتوکل سروده است (فتح بن خاقان، ۳۷-۴۰؛ نیز نک: ه. د. ۲۰۵/۴).

المتوکل با همه گرفتاریهای آشفته بازار سیاست آن روز اندلس، از زندگی پر تنعم شاهانه حظ کامل می یافت؛ در ادب و شعر هم دست داشت و از هم نشینی با اهل فضل بهره مند می شد. حکایتهای بسیاری از قدرت بیان، بدیهه گویی و ذوق و ظرافت او در منابع نقل شده است (فتح ابن خاقان، ۴۰-۴۵؛ ابن بسام، ۲/۶۵۱-۶۵۲؛ ابن سعید، ۱۶/۲؛ مرقی، ۱۸۵/۲-۱۸۷). مرقی در مقایسه المتوکل و المعتمد، المتوکل را نویسنده تر، و معتمد را سراینده تر ارزیابی کرده است (همانجا).

بنیامین

۴۵۳

در عهد عتیق (همانجاها) از نسب خاندان بنیامین، سرزمین کوچک اما سوق الجیشی که در شمال فلسطین به ایشان به ارث رسیده و خصایص قوم وی - جنگجویی و مهارت در استعمال سلاح - سخن رفته است. بنیامین خود نیز جنگجویی شجاع توصیف شده که یعقوب در حق وی گفته است: «بنیامین گرگی است که می‌درد. صبحگاهان شکار را خواهد خورد و شامگاهان غبارت را تقسیم خواهد کرد» (پیدایش، باب ۴۹: ۲۷). معروفترین فرد خاندان بنیامین شائول، اولین پادشاه اسرائیل، بود. بعدها سلیمان، معبد (هیکل قدس) را در سرزمین همین سبط ساخت. گفته‌اند، این امتیاز بدین جهت بدیشان تعلق گرفت که بنیامین تنها برادری بود که در افکندن یوسف به چاه (یا فروختن او) که در آن زمان بسیار کم سن بود شرکت نداشت (د. جودائیکا، همانجا).

برجسته‌ترین نکته در قصه یوسف در قرآن، محبت یعقوب و یوسف به بنیامین است. یعقوب رایحه یوسف را از بنیامین حس می‌کرد و تسلی می‌یافت. ازینرو وی را در زمان قحطی برای تهیه غذا به همراه دیگر برادرانش به مصر نفرستاد. هنگامی که یوسف برادرانش را شناخت و آنها وی را نشناختند (فَعَرَفَهُمْ وَ هُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ؛ یوسف: ۵۸) از ایشان سراغ برادر کوچکتر را گرفت و با پافشاری خواست که وی را نیز به همراه خود به مصر بیاورند (ابن کثیر، ص ۲۵۲-۲۵۳؛ قرطبی، ج ۹، ص ۲۲۱-۲۲۲). به‌رغم میل یعقوب و پس از این که برادر بزرگتر مسئولیت بنیامین را برعهده گرفت، وی عازم مصر شد. با دیدن وی یوسف متقلب شد و او را مورد تفقد و محبت خاص قرار داد (طبری، تاریخ، ج ۱، جزء ۱، ص ۱۷۹؛ قطب راوندی، همانجا). یوسف با اجرای نقشه‌ای از این قرار که خادمش جام نقره سلطنتی را در کوله‌بار بنیامین قرار دهد و به وی اتهام دزدی زند او را نزد خود نگه داشت. برخی گفته‌اند، پیش از آن، یوسف خود را به بنیامین معرفی کرده بود. بزرگ ایشان - که به اختلاف یهودا، شمعون یا رؤبیل ذکر شده - از یوسف خواست تا وی را به جای بنیامین دستگیر کند تا پیش از این بر حزن یعقوب افزوده نشود، اما یوسف نپذیرفت. بدین ترتیب، مخالفت برادران با دستگیری بنیامین به نوعی بر یوسف آشکار ساخت که اینان دگرگون شده‌اند و حتی از فروختن یوسف دچار ندامت شده و توبه کرده‌اند (طبری، جامع البیان، ج ۷، جزء ۱۳، ص ۷، ۱۱، ۲۲؛ همو، تاریخ، ج ۱، جزء ۱، ص ۱۷۹-۱۸۱؛ ابن کثیر، ص ۲۵۵). البته هنگامی که بنیامین متهم به دزدی شد، برادران، یوسف را نیز متهم به این امر کردند (فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَه مِنْ قَبْلُ؛ یوسف: ۷۷) اما در عین حال برای آزادی بنیامین کوشیدند.

Leiden 1959; Sir George Adam Smith, *The historical geography of the Holy Land*, rev. ed. New York 1932; Roland de Vaux, *Ancient Israel*, tr. John McHugh, London [1961]; idem, *The early of Israel*, Eng. tr. London 1978; Julius Wellhausen, *Prolegomena to the history of ancient Israel*, Eng. tr. New York 1957; George Ernest Wright, *Biblical archaeology*, rev. ed. 1962.

برای صورت کامل منابع ← «دانشنامه معیار کتاب مقدس»، ذیل «اسرائیل».

/ پفایفر^۱، برگرفته از «دانشنامه معیار کتاب مقدس» /

بنی اسرائیل، سوره ← اسراء، سوره

بنیامین، کوچکترین پسر یعقوب و تنها برادر تنی یوسف. نام وی در قرآن نیامده، اما از زبان یوسف با عنوان برادرم (اخی) از دیگر برادران متمایز شده است (یوسف: ۹۰). در داستان سفر برادران یوسف به مصر و باز شناختن یوسف که در نهایت سبب کوچ یعقوب و خانواده‌اش از کنعان به مصر شد چندین مرتبه، از بنیامین با همین تعبیر یاد شده است (یوسف: ۵۸-۹۰). در عهد عتیق، در چندین باب (پیدایش، باب ۳۵، ۴۲، ۴۹) از بنیامین و سبط وی، به عنوان یکی از قبایل دوازده گانه بنی اسرائیل، سخن رفته است.

درباره وجه تسمیه بنیامین آمده است که مادرش، راحیل همسر محبوب یعقوب، به هنگام تولد وی درد و رنج بسیار متحمل شد؛ ازینرو فرزندش را «بن‌اونی^۲» نامید که در عبری «پسر رنج من» معنا می‌دهد (البته معنای «پسر توانمندی من» نیز برای آن ذکر کرده‌اند). گفته‌اند که راحیل، اندکی پس از ولادت فرزندش بر اثر سختیهایی که تحمل کرده بود، درگذشت. اما پدرش وی را «بن‌یامین»، به معنای تحت‌اللفظی «پسر دست راست» نام نهاد، که بر پیروزی او در آینده نیز اشعار داشت. «بن‌یامین» را به معنای «پسر جنوب» نیز گفته‌اند، زیرا او تنها پسر یعقوب بود که در جنوب یعنی کنعان زاده شد. همچنین نام او را «بن‌یمیم» گفته‌اند، یعنی فرزند روزگاران؛ چون تولد او در سن پیری یعقوب بود (د. جودائیکا^۳؛ بستانی، ذیل ماده؛ هاکس، ص ۱۹۰-۱۹۱). در آثار اسلامی (به عنوان نمونه ← طبرسی، ج ۴، ص ۸۲-۸۶، ۹۴؛ قطب راوندی، ص ۱۳۰) نام وی به صورت «ابن‌یامین» نوشته شده که احتمالاً نادرست است (دهخدا، ذیل ماده). امروزه نام بنیامین در بسیاری از زبانهای اروپایی رواج دارد (برای نمونه‌ها ← دایرةالمعارف فارسی، ذیل ماده).

(Shawwāl) 1286/23 January 1870 until 20 May 1878, when it was closed by the government. Initially, it consisted of four pages per issue and appeared five days a week (except Fridays and Sundays). Later, it was published every day, with more pages, and its daily circulation rose from roughly 300 to about 1,000. The newspaper was revived again briefly, on 29 September 1908.

Basiretçi Ali (Başretçi 'Alī) Efendi, the paper's concessionary and long-serving principal editor (see his *İstanbul'da yarım asırlık vakay-i mühimme (İstanbul'da yarım asırlık veqāyi-i mühimme)*, Istanbul 1325/1909), was assisted by a number of columnists, such as the Polish convert Ferik Subhi Celaleddin Paşa (Ferīq Şubhī Celāleddīn) and many prominent Ottoman literati, including Halet (Hālet) Bey; Esad (Es'ad) Efendi; Ahmed Midhat (Ahmed Midḥat) Efendi, d. 1331/1912; Süleyman Asaf (Süleymān Aşaf); Mustafa Asım (Muştafā 'Aşım); Mehmed Tevfik (Mehmed Tevfīq); Ali Suavi ('Alī Su'āvī), d. 1295/1878; and Namık Kemal (Nāmīq Kemāl), d. 1306/1888. After Basiretçi Ali published pro-German articles during the Franco-Prussian War (1870–1), reportedly under the influence of Celaleddin (Celāleddīn) Paşa, he was invited by Bismarck to visit Germany. He returned to Istanbul with a generous sum of money, as well as modern printing equipment, which helped boost *Basiret*'s circulation and promoted its role as a pro-German media voice in Istanbul. Viceroy of Egypt İsmail (İsmā'īl) Paşa (r. 1863–79) also provided significant financial support in return for favourable reporting, which included coverage of leaders who envisioned Egypt's secession from the Ottoman Empire. However, in time, many of the paper's contributors became concerned with the

internal and territorial integrity of the Ottoman Empire, *ittihad-i Osmani (ittihād-i 'Osmanī)*. *Basiret*'s anti-British and anti-Russian stance also made it a mouthpiece for political voices that argued for the unification of Islam, *ittihad-i İslam (ittihād-i İslām)*.

BIBLIOGRAPHY

Basiretçi Ali Efendi, *İstanbul Mektupları*, ed. Nuri Sağlam, Istanbul 2001; İlhan Yerlikaya, *Basiret*, *TDVİA* 5: 103–5 (with detailed bibliography).

MICHAEL URSINUS

Benjamin

Benjamin (Binyāmīn) is the youngest brother of Joseph. The name is not mentioned in the Qur'ān, where he appears simply as "brother" in a few places in the sūra of Joseph (Q 12). At the beginning, all the other brothers state that Joseph and his brother were dearer to their father, Jacob, than were they (Q 12:8). Later on, when he is powerful in Egypt, Joseph asks the other ten brothers to bring his brother to him if they want further provisions (Q 12:59), and they do so, although Jacob is reluctant to entrust him to them (Q 12:64–6). When they reach Joseph in Egypt, Joseph informs Benjamin that he is his brother (Q 12:69) and then hides a cup in Benjamin's pack (Q 12:70), so that he can keep him with him as a thief when they discover the cup (Q 12:76), before the brothers leave for the Holy Land. In this way, Joseph arranges for Jacob to come to Egypt, and he reveals himself to them all, stating that he is Joseph, their brother (Q 12:90).

Muslim traditions and exegeses name Joseph's brother as Benjamin and enlarge